

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 122/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Františkom Svatuškom, Námestie slobody 25, Humenné, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/1/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/1/2023. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal 27. júna 2023 žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva bytu v Bratislave, ktorý sťažovateľ spolu so žalovanou nadobudli v rámci dedičského konania v auguste 2022. Od podania žaloby do podania ústavnej sťažnosti uplynulo 17 mesiacov bez toho, aby mestský súd vo veci rozhodol.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal v prvom rade samotnú dĺžku konania, t. j. 17 mesiacov, pričom predmetné konanie nepovažoval za zložité a jeho prístup ku konaniu bol aktívny. Vinu za túto neprimeranú dĺžku konania teda nesie mestský súd, ktorý za uvedené obdobie dokonca nenariadil ani len termín pojednávania. Sťažovateľ poukázal na to, že mestský súd v období medzi podaním žaloby 28. júna 2023 a 3. májom 2024 nevykonan žiaden právny úkon. Napokon sťažovateľ uviedol, že porušovanie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v čase podania ústavnej sťažnosti stále trvalo.

4. Sťažovateľ si uplatnil finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur, ktorého výšku odôvodnil tým, že prietahy v napadnutom konaní mu spôsobujú nemajetkovú ujmu, ktorá mala vzniknúť v dôsledku obáv o ochranu jeho práv a z pocitov právnej neistoty a sklamaní z dĺžky konania aj napriek jeho aktívnemu prístupu. Okrem toho zdôraznil, že v rámci dedičského konania, v ktorom získal polovicu nehnuteľnosti, ktorú sa snaží v napadnutom konaní vyporiadať, mu bola uložená aj povinnosť uhradiť polovicu zostatku hypotekárneho úveru po poručiteľovi, ktorým bola financovaná kúpa predmetného bytu. Napokon sťažovateľ dodal, že má aj vážne onkologické ochorenie.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom mestského súdu došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

6. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

7. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

8. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú s'ťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

9. Zo samotnej ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa je zrejmé, že od podania jeho žaloby do podania jeho ústavnej s'ťažnosti neuplynul ani rok a pol. Ústavný súd podotýka, že s'ťažovateľ podal svoju žalobu v mesiaci (jún 2023), keď nadobudla účinnosť nová súdna mapa, ktorá v Bratislave okrem iného zmenila dovtedajší systém súdov (civilná agenda z piatich bratislavských okresných súdov sa presunula na Mestský súd Bratislava IV, pozn.), čo malo za následok s'ťahovania a logistické presuny, ktoré zrejme ovplyvnili nečinnosť mestského súdu v prvom roku konania. Samozrejme, tieto zmeny v rámci výkonu súdnictva nemôžu slúžiť a v judikatúre ústavného súdu ani neslúžia na ospravedlnenie nečinnosti bratislavských mestských súdov, no celkovú dĺžku napadnutého konania nemožno považovať za takú, ktorá by bola zjavne neprimeraná. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovacia prax a judikatúru EŠLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania (ktorá stále nedosahuje ani 2 roky, pozn.) musel ústavný súd konštatovať, že prípadnú nečinnosť súdu v tomto prípade nemožno považovať za takú významnú, aby jej bolo možné pripísať ústavnoprávnu relevanciu.

10. Po preskúmaní ústavnej s'ťažnosti a okolností danej veci teda ústavný súd dospel k záveru, že v tomto prípade nemohol konštatovať na strane mestského súdu také nedostatky, na základe ktorých by po prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie s'ťažovateľom označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Ústavný súd preto ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej s'ťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi s'ťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

12. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ak by mestský súd v ďalšom priebehu napadnutého konania pokračoval v spôsobovaní priet'ahov (resp. ak by celková dĺžka napadnutého súdneho konania dosiahla neprípustnú úroveň vo vzťahu k predmetu konania, napr. ak by presiahla tri roky, pozn.), toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni s'ťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok adresoval ústavnému súdu novú ústavnú s'ťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu